

[Carsten Raft.]

For flådens vedkommende er sammenligning noget vanskeligere på grund af de forskellige fartøjstyper, men det er helt sikkert, at det går stadig nedad. Nu er assistance mulig her, den er til rådighed, og den kommer sikkert. Medens vi ruster ned og får færre og færre fartøjer, ruster tyskerne op og får flere og flere fartøjer. Vi er allierede med dem, vi har brug for deres hjælp. Jeg er nu alligevel tilbøjelig til at tro, at hvis man kunne se 3-4-5 år frem i tiden og se, hvordan tyskernes orlogsfartøjer vil vrimle ind i vore farvande og vore NATO-havne, ville man alligevel ønske, at vi selv havde gjort mere for at løse de suverænitetsopgaver, der er blevet os betroet.

Med hensyn til hæren er der sket en forskydning. Da forsvarsudvalget i sin tid var i Paris og Oslo, fik vi at vide, at der i roden til Jylland, i Slesvig-Holsten, ville blive bygget så stærke tropper op, som det overhovedet er muligt, med atomvåben. Både Gruenther og Lauris Norstad har sagt til mig, at vi måtte betragte Jylland som et 2. kl. område militært, der kunne nå at mobilisere. Det har forskudt sig. De styrker er ikke bygget op, det er ikke nået. Chefen for hæren har taget konsekvensen og placerer de fleste af de styrker, han får, i Jylland. Jeg er ikke enig med ham. Jeg indrømmer, at jeg heller ikke har den sagkundskab, som han har, men jeg er tilbøjelig til at tro, at det svage, meget langt ude liggende Sjælland, som er en del af NATOs front, på sin vis er bedre angribeligt end Jylland, der er i forbindelse med Europas hovedforsvar, som vrimler med atomvåben, og som vrimler med fremmede soldater, så det virkelig er en afgørende beslutning at tage, om man vil angribe eller ej. Men hærchefen har afgørelsen, og tilbage på Sjælland bliver 1 brigadegruppe.

Må jeg fortælle en lille oplevelse, jeg havde engang, da forsvarsudvalget var nede at se på øvelsen „Brown Jug“. Vi var nede hos chefen for østre landsdelskommando, general Kragh. Han forklarede os rent sagligt, hvad vi skulle se, og da vi så skulle gå, holdt han os tilbage og sagde: undskyld, jeg opholder de herrer; det er ukorrekt, hvad jeg gør, men der er noget, jeg lægger

så forfærdelig megen vægt på at få sagt til Dem. Da vi stillede de tropper op, som vi skulle have her på Sjælland, var jeg med til at stille dem op, idet jeg var chef for staben i hæren. Jeg har nu kommandoen over dem, jeg har prøvet dem på alle mulige måder, jeg har undersøgt alle muligheder, jeg har virkelig gennemarbejdet spørgsmålet, så meget som jeg overhovedet kunne. Jeg vil gerne sige til Dem, og jeg siger det så alvorligt, som det overhovedet kan gøres: jeg kan forsvare Sjælland med de styrker, jeg har. Jeg kan ikke gøre det med mindre. Jeg kan ikke tage en kamp, jeg kan ikke for alvor holde Sjælland, jeg kan ikke løse den opgave, jeg har med mindre end den styrke, jeg har fået. — Han havde dengang 2 brigadegrupper, han får nu 1 brigadegruppe. Han får halvdelen. Jeg har generalens tilladelse til at citere dette i Berlingske Tidende, og jeg er tilbøjelig til at tro, at han stadig er enig med sig selv i det.

Jeg ville gerne have, at dette ikke behandles traditionelt og konventionelt alene. Situationen er så skiftende, og tingene er så lunefulde — det har vi set gennem den udenrigspolitiske udvikling med aktioner og al den slags i de sidste 10-20 år — at vi aldrig rigtigt ved, hvad der sker. Jeg tør ikke udelukke muligheden for et isoleret angreb på flankerne, på Tyrkiet eller Sjælland; jeg tør ikke udelukke muligheden af, at man slår til, særlig heroppe, hvor vi er svage, og hvor det måske kan gøres i løbet af et par timer. Jeg ved godt, at NATOs solidaritet er absolut, men hvis det sker for Danmark for anden gang i løbet af en menneskealder, at forsvaret falder på et par timer, er det nu alligevel et spørgsmål, om de ansvarlige i Washington, London, Oslo, Paris, eller hvor det nu er, vil sætte verden i brand for at hjælpe os. Det er ikke et spørgsmål om vor pligt over for NATO og den slags, men det er et spørgsmål om liv og død for Danmark.

Når jeg har talt om dette før, har man skrevet — og det vil jeg meget nødig have at man lægger mig i munden — at jeg betvivler NATOs indstilling. Det gør jeg ikke, men det er ganske klart, at den beslutning, NATO skal træffe, i det øjeblik, det skrider ind mod et sådant angreb, er så vældig, så verdensomvæltende, at det er